

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **B. Q. D.**, zast. Mgr. Michalem Solichem, advokátem se sídlem Československé armády 556, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.10.2014, č.j. OAM-461/ZA-ZA04-HA08-2014, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou, v níž namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen ČR) byl zkrácen na svých právech. Namítal pochybení správního orgánu ve správním řízení, a to porušení ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, dále porušení § 50 odst. 2, 3, neboť správní orgán nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a napadené rozhodnutí tak nelze považovat za přesvědčivé, porušení § 52, neboť žalovaný neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci a porušení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť

správní orgán v odůvodnění rozhodnutí neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu. Dále namíтал porušení ustanovení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, nepřiměřené, nesprávné a nepřezkoumatelné. Navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

V doplnění žaloby, učiněném prostřednictvím soudem ustanoveného zástupce žalobce zopakoval, že ze své vlasti odešel v roce 2007, a to z důvodu finanční nouze, neboť ve své vlasti nebyl dlouhodobě schopen sehnat zaměstnání. V České republice (dále jen ČR) chtěl začít podnikat a založit rodinu, úlohu sehrál i fakt, že má zde řadu přátel. Ve Vietnamu nemá nikoho blízkého (rodiče zemřeli, se sourozenci se nestýká a ani neví, kde žijí), cítil se sociálně vyčleněn. Důvodem jeho odchodu z Vietnamu byl také nesouhlas s politickou situací v zemi. Sice se aktivně nepodílel na politických protestech, ale jeho názor na politickou situaci byl úřadům dobře znám. Je přesvědčen, že jeho situace by se časem zhoršovala, vychází z toho, že při jedné z jeho dovolených ve Vietnamu ho jeho krajané nazývali špatným člověkem, který místo aby budoval socialistickou republiku, raději odjel do ciziny. Nemá se ani kam vrátit, nemá kde bydlet a nesehnal by práci. Žalobce dále správnímu orgánu vytýká porušení základních zásad činnosti správního orgánu a nesprávný postup při hodnocení důkazů. Žalobce má za to, že správní orgán nepřihlédl k jím tvrzeným skutečnostem, shromážděné informace ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu nadřadil konkrétním tvrzením žalobce. Dále nepřihlédl k důvodným obavám žalobce o svou bezpečnost v případě návratu do země původu. Tím porušil § 2, § 3 a § 50 správního řádu. Žalobce trvá na zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu a na vlastní rozhodnutí, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Uvedl, že zjistil skutečný stav věci, podrobně se zabýval všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, přičemž tento neuváděl důvody, na základě kterých by mu mohla být určitá forma mezinárodní ochrany udělena. Poukázal na to, že žalobce v rámci podané žádosti za důvod jejího podání označil pod bodem 23 žádosti „...že ve Vietnamu nikoho nemá, po návratu bude sám – nemá rodiče a neví, kde jsou jeho sourozenci. Ve Vietnamu nechce být, nelíbí se mu tam...“ Při pohovoru tento důvod potvrdil a dodal, že se mu nelíbí politika ve Vietnamu, kde je komunistická strana, považuje ji za nesprávnou. Žalovaný připomněl, že žalobce do ČR přicestoval v roce 2007 za účelem podnikání, v ČR měl dlouhodobé vízum, které si každé dva roky prodlužoval, naposledy v březnu 2014, kdy mu nebylo prodlouženo, neboť měl dluh na sociálním a zdravotním pojištění. Ve vlasti neměl žádné potíže relevantní z pohledu možného udělení mezinárodní ochrany v některé z jejích forem. Žalovaný trvá na tom, že napadené rozhodnutí je z hlediska ne/naplnění všech forem mezinárodní ochrany dostatečně odůvodněno a důkazně podloženo dostatečným množstvím informací o zemi původu žalobce, správní orgán se vypořádal se všemi důvody, které žalobce jako důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v průběhu řízení uvedl. Žalovaný již v napadeném rozhodnutí odůvodnil, že důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejích forem není finanční nouze, podnikání v ČR a založení rodiny. Ani nesouhlas s politickou situací v zemi, či obava z chování krajanů, není důvodem pro udělení azylu či doplňkové ochrany (viz strana 3 a 4 napadeného

rozhodnutí). Žalovaný má za to, že řádně zjistil skutkový stav věci, opatřil si relevantní zprávy o stavu dodržování lidských práv v zemi původu žalobce a při posuzování žádosti žalobce dodržel zákonný postup. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů. Žalobu projednal bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

V žádosti o udělení mezinárodní ochrany a následném pohovoru ze dne 17.9.2014 žalobce uvedl, že je národnosti kinh, bez náboženského vyznání, není a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace. Není a nebylo proti němu vedeno žádné trestní stíhání. Je svobodný, rodiče již zemřeli, bratr a sestra žijí ve Vietnamu, místo jejich pobytu nezná. Ve vlasti nemohl sehnat práci, proto se rozhodl odcestovat do ciziny. V roce 2007 poprvé odcestoval z Vietnamu do ČR, měl vízum za účelem podnikání, chtěl zde založit rodinu, ČR si vybral i proto, že zde měl přátele. Z vlasti naposledy odcestoval v dubnu 2014, ve Vietnamu byl na dovolené, chtěl vědět, jak to doma vypadá. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že ve Vietnamu nikoho nemá, nelíbí se mu tam, nechce tam žít. Vysvětlil, že nesouhlasí s politikou komunistické strany, která nepovoluje demonstrace a nesmí tam být více stran, což se mu nelíbí. Sám se politického života ve Vietnamu neúčastnil, protože by mohl být zatčen. Sedm let žil v ČR a neví jaká je situace ve vlasti. Když ale přijel do Vietnamu na dovolenou, lidé - sousedé ho osočovali, že je špatným člověkem, že raději odjel do zahraničí a nezůstal doma, nebudoval Vietnam. V ČR pobývá od roku 2007, měl povolený dlouhodobý pobyt, který si každé dva roky prodlužoval. Měl dluh na sociálním a zdravotním pojištění, a proto mu naposledy (v březnu 2014) nebyl pobyt prodloužen. Poté, co se vrátil do ČR z dovolené z Vietnamu, bylo mu sděleno, že jeho pobyt byl zrušen. Pobyt měl platný do 28.8.2014, jiné vízum k pobytu nezískal, a proto se rozhodl požádat o udělení mezinárodní ochrany. Dále uvedl, že dvakrát navázal kontakt se zastupitelským úřadem Vietnamu v ČR, požádal o cestovní doklad (v roce 2010) a potvrzení o své beztrestnosti (v roce 2014) s kladným výsledkem. Uvedl, že před dvěma týdny ztratil svůj cestovní doklad. Svůj zdravotní stav označil za dobrý. Návrat do vlasti odmítá, nemá tam zázemí, nemá kde bydlet a nezíská zaměstnání.

Správní orgán při svém rozhodování vycházel zejména z výše uvedené žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a pohovoru a dále z informací ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně se jedná o Informaci Ministerstva zahraničních věcí č. j. 99311/2014-LPTP ze dne 16.4.2014, Zprávu Human Rights Watch 2014 ze dne 21.1.2014, Zprávu mezinárodní organizace pro migraci IOM z října 2012, ze dne 2.4.2013, aktuální informace databanky ČTK „Země světa, Vietnam“ a informace informačního systému Policie ČR (CIS). Žalobce měl možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, nevzněl žádné námitky ani žádné návrhy na jejich doplnění.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo hrozba vážné újmy zřejmě vztahuje pouze na část státu.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě jeho výpovědí a na pozadí objektivních informací o zemi původu, které soud vzhledem ke skutečnostem sděleným žalobcem v průběhu správního řízení považuje za dostatečné a aktuální. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce nebyl ve své vlasti politicky organizován ani jakkoli aktivní, vyslovil toliko obecný nesouhlas s politikou vietnamské komunistické strany bez uvedení jakéhokoli konkrétního negativního jednání či dopadu vůči své osobě. Nelze tedy dospět k závěru, že by byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, či že by mu hrozilo pronásledování pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce rovněž žádné jiné možné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti či příslušnosti k určité sociální skupině, neuváděl. Jediným důvodem jeho odchodu z vlasti byl nedostatek práce, tedy důvody ekonomické, které nelze podřadit výše taxativně uvedeným důvodům pro udělení azylu. Rovněž dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu ekonomická nouze není důvodem pro udělení azylu (např. v rozsudku č.j. 3 Azs 20/2003 ze dne 30.10.2003, www.nssoud.cz, který lze analogicky vztáhnout i na

případ žalobce, se uvádí: ...*“V žádosti o udělení azylu opakovaně uváděné ekonomické důvody (nedostatek finančních prostředků, nemožnost sehnat práci) a skutečnost, že politický režim v jeho domovském státě neumožnil žadateli jeho politický rozvoj, nezakládají samy o sobě odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 zákona o azylu; tyto důvody nelze kvalifikovat ani jako politické přesvědčení, to zejména tehdy, jestliže žadatel nebyl nikdy členem politické organizace a ani se jinak politicky neangažoval.”* Soud dále připomíná, že jedním ze stěžejních momentů azylového řízení je povinnost tvrzení, která stíhá žadatele o udělení mezinárodní ochrany. K povinnosti tvrzení se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud, lze tak odkázat např. na jeho rozsudek č.j. 5 Azs 170/2004 ze dne 26.8.2004, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí, že...*“Správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené, případně neuvádí jen důvody ekonomické. Z žádného ustanovení tohoto zákona nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle § 3 správního řádu má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Je třeba zdůraznit, že řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany je provázeno zásadou aktivity žadatele o mezinárodní ochranu a správní orgán musí umožnit žadateli, aby mohl v řízení sdělit veškeré okolnosti, které považuje za významné, ale není jeho úkolem předstírat důvody, pro které je mezinárodní ochrana obvykle poskytována.”* Z azylového příběhu žalobce je zcela zřejmé, že svou vlast opustil již v roce 2007. Původně povolený pobyt v ČR za účelem podnikání mu byl zrušen, neboť žalobce si neplnil své platební povinnosti v souvislosti s tehdy povoleným podnikáním na území ČR. O mezinárodní ochranu požádal až poté, co již neměl jinou legální možnost získat či obnovit si povolení k pobytu, rovněž uvedl, že dva týdny před podáním žádosti o mezinárodní ochranu ztratil svůj cestovní doklad. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce svou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR podal zcela účelově z důvodu legalizace svého pobytu. Soudu na tomto místě nezbývá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Z již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (citované žalovaným i v napadeném rozhodnutí) je zřejmé, že azylové řízení nelze zneužívat k legalizaci pobytu. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném

zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Na udělení humanitárního azylu není právní nárok, jeho udělení je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Žalovaný v rámci své úvahy hodnotil zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalobce, přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu a neshledal v jeho případě důvody zvláštního zřetele hodné. Soud zhodnotil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu žalobci je v souladu se zákonem. Ten měl dostatek podkladů a informací i od samotného žalobce, z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit. Soud tak uzavírá, že žalovaný při posouzení důvodů dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení a zabýval se otázkou, zda žalobci po návratu do vlasti hrozí vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu či ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž konstatoval, že žalobce v zemi původu nikdy neměl potíže se státními orgány, z vlasti vycestoval legálně za účelem podnikání, ve vlasti proti němu nebylo a není vedeno trestní stíhání. Žalobce sám uvedl, že se návratu do vlasti neobává, ale vrátit se tam nechce, protože tam nemá zázemí, neměl by práci. To však nejsou relevantní důvody pro poskytnutí doplňkové ochrany. Lze uzavřít, že žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany, uvedl, že v době rozhodování o žádosti žalobce ve Vietnamu neprobíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Soud po zhodnocení výpovědí žalobce, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany (snaha po lepším životě, ekonomické důvody, legalizace pobytu) a výše citovaných informací, aktuálních v době vydání napadeného rozhodnutí, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu nebyly soudem v daném v případě rovněž zjištěny, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný. Se závěry žalovaného a odůvodněním i této části rozhodnutí se soud ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, podle kterého *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“*

Krajský soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, přičemž žalobce neuvedl v žalobě žádné podstatné důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného ani žádné takové skutečnosti, které by závěry rozhodnutí žalovaného zpochybnil. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 24. července 2015

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně